

„See mõis küll nii olla, aga mina ei saa sest aru, mis tal sest nii lade meel on,“ ütles Mart isa sõnade peale.

„Aga seda mõin sulle ütelda,“ lisas isa juure, „et Ann küll sulda wäärt tähts on. Mäti on ta lahke ja helde mu wasta olnud. Kui Anud ei oleks olnud, siis ei oleks meie wist ka meie endist maatükilest enam kätte jäetud, sest peremees oleks ise ära mõtnud, aga Ann seisis selle eest, et ta seda mitte ei teinud. Selle pärast armastawad teda wärsed inimesed ümber ringi, sest ta aitab ja töötab, kus tal wähe võimalik on, ja võimalik on tal see, sest ta on rikka mehe ainus tütar ja südamest hää ja helde inimene nagu ingel.“

Wana mees oli üsna täis waimustust saanud Anud kiites, ja Marti süda hüppas sees, et tema pruuti isa nii täie suuga kiitis, teda koguni inglise nimetas, ja see ingel pidi kord tema omaks saama, sest ta oli ju seda oma suuga lubanud. Marti silmanägu hakkas uueste rõõmust hiilgama. Armastaw süda ei küsi esimesel silmapilgul sugugi takistuste järele, waid on rõõmus, et ta üldse armastab ja et armastadaw inime kiidetaw on. Mart palus nüüd weel wanemaid, et nad sest asjast kellelegi sõnast ei räägiks, mis need muidugi juba ise tarmis armastawad olewat. — — —

Waatame nüüd ka Ann poole, kuida tema käsi käis. Tema läks ka kodu, kus isa teda wasta mõttis ja oma juure kutsus:

„Tule nüüd siia Ann ja jutusta mulle, mis õpetaja jutluses ütles,“ ütles ta oma tütrele, kes muidugi warsti sõna kuulis ja jutluse nii hästi ära jutustas, kui talle just oli meele jäänud. Aga jutustamise ajal sai ka Ann isa pea aru, et Ann mitte nii hästi oma asja ei teinud, kui see wähest enne oli sündinud, ja peagi küsis isa tema käest:

„Kuule, Ann, mis sul täna wiga on, et sa mitte nii ei ole, kui sa enne ikka oled olnud? Su mõtted näis koguni laiali olewat; kust see ometi tuleb? Seda ma ei ole ial enne sinust näinud.“

Ann jäi esite wiimilades wait, sest ta ei julgenud ju seda asja sugugi isale jutustada. Wiimaks ütles ta natuke wärssew häälega: „Oh, see ei ole midagi, mul sai teel natuke palaw, sest ep see tuleb, muust midagi.“

„Ei ma seda mitte usu,“ ütles isa, „et see üfti sest tuleb; sinu mõtted on wist ikka mujal. Ütle mulle, kas sa üftipäini wõi mõne teise seltsis kodu tulid kirjuti?“

„Ei tulnud üfti,“ wastas Ann ja nägu läi enesel wäga lõtendama.

„Kes siis ühes sinuga tuli?“ küsis isa ikka elawamalt.

„Sauna Mart sai minuga teel koku, ja et meil üks tee oli, siis tulime ühes, seni kui kodu jõudsime,“ kostis tütar.

„Sauna Mart?“ küsis isa äkitselt ja walju häälega, „see meie saunamehe koolitatud poeg? Wõi temaga tulid! Ma ütlen sulle, Ann, hoia ennast tema eest! Tema on üks teiste inimeste ehitaja. Meie õpetaja berra ütles seda. Tema loeb ilmalikka ja jumalakartmata raamatuid ja zeitungisid ja mõtab omale nii palju julgust, et ta koguni wähest õpetaja jutluste üle kohut mõistab; kuida tohib niisugune noor mees seda teha? Mis ta on? Muud midagi kui wäese sauniku poeg, ei kodu ega kohta kuskil! Õpetaja berra ütleb küll, et ta tihelkonnakoolis esimene õppi ja tark pois olnud, aga pärast on ta digelt teelt ära ehtinud ja oma kooliwanemate ja õpetaja wastu tänamataks saanud. Ta käib wähest linnas ja mujal niisugustes seltsides, mis koguni ilmalikud on, ja Jumala sõnast ei ole talle küllalt. Ta käib ka tihti niisuguste meestega ümber, kes Sakste wastased on. Reed mehed ei olla enam usklikudgi. Waadaku ta parem, et ta omale ametit ja teenistust leiab, aga ärgu pidagu niisugust pool-hulguse elu.“

Ann oli nende sõnade ajal, mis tema isa suust tuliwad, wähest tulipunnaseks, siis jälle kawatuks läinud. Reist sõnadest nägi ta selgeste ära, et tal wäga raske saaks olema, Marti, selle pruudiks ta ennast Jumala ees oli lubanud, päris omaks saada. See tundmine oli temale hirmus walus. Tema isa, kes teda armastas, oli selle läbi peaaegu tema wastaseks saanud. Siiski ei tahtnud ta oma peigmeest mitte nii wähe nime alla jätta, waid nii palju tema eest seista kui wähe võimalik.

„Mart ei pea mitte hulguise elu,“ ütles ta isale. „Sa tead ometi isegi, et ta oma wanemate armas poeg on, nende juures elab ja nende eest hoolt ja muret kannab, sest et nad juba